

Sygn. akt: I 1 C 541/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Iwona Tusk-Kasiewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Marta Bona

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2017 r. w Gdyni

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko K. K.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego K. K. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 545 zł. (pięćset czterdzieści pięć złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 listopada 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 300 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł w dniu 8 września 2016 r. pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko K. K. o zapłatę kwoty 545,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 15 listopada 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu. Powód wskazał, że pozwany zawarł z powodem umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów na okres od dnia 15 listopada 2013 r. do dnia 14 listopada 2014 r. oraz że umowa ta została w całości opłacona. Powód wskazał, że zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli z dnia 22 maja 2003 r. z pozwanym została zawarta nowa umowa ubezpieczenia potwierdzona polisą nr (...), w której termin płatności składki ubezpieczeniowej w wysokości 545,00 zł przypadał na dzień 14 listopada 2014 r. i której to należności pozwany nie uregulował.

(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym – k. 2v-4)

W dniu 8 grudnia 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1546342/16, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty – k. 4v)

Pozwany wniósł sprzeciw od w/w nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości, i podniósł, że powód nie podał źródłowej polisy z podpisem pozwanego, a ponadto powód posługuje się własnym oznaczeniem sprawy, nie podając jakiego

samochodu to dotyczy, zaś pozwany posiada u powoda kilka pojazdów i trudno je wszystkie rozpoznać. Ponadto pozwany wskazał, że identyczny nakaz zapłaty Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w dniu 11 lutego 2016 r. w sprawie VI Nc-e (...). Na rozprawie w dniu 30 listopada 2017 r. pozwany podniósł też, że zbył samochód ok. grudnia 2013 r. i informował o tym ubezpieczyciela po raz pierwszy w trakcie sprawy I 1 C 781/16, po czym na tej samej rozprawie wskazał, że nie powiadomił ubezpieczyciela o zbyciu pojazdu. Pozwany wskazał nadto, że upłynęły 3 lata od wymagalności żądanej przez powoda kwoty.

(sprzeciw – k. 7v-8, protokół rozprawy z dnia 30.11.2017 r. – k. 44-46)

Postanowieniem z dnia 24 stycznia 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin –Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Gdyni.

(postanowienie z dnia 24.01.2017 r. – k. 9)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 listopada 2013 r. pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w W. a K. K. zawarta została umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdu mechanicznego marki M. (...) o nr rejestracyjnym (...) i nr nadwozia (...) na okres od dnia 15 listopada 2013 r. do dnia 14 listopada 2014 r. Umowa została potwierdzona polisą nr (...) i stanowiła wznowienie umowy o nr polisy (...). Wysokość składki została określona na kwotę 518,00 zł.

(niesporne, nadto polisa nr (...) – k. 18-18v)

W dniu 15 kwietnia 2014 r. K. K. wpłacił na rzecz (...) S.A. kwotę 100,00 zł z tytułu polisy nr (...) dotyczącej pojazdu M. (...).

(dowód: potwierdzenie wpłaty - k. 19)

(...) S.A. zawiadomił K. K., że doszło do automatycznego wznowienia umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych o nr polisy (...) za okres od dnia 15 listopada 2014 r. do dnia 14 listopada 2015 r. (nr poprzedniej polisy (...)). Wysokość składki ubezpieczeniowej została określona na kwotę 545,00 zł.

(dowód: wznowienie umowy ubezpieczenia OC – k. 17-17v)

Przedsądowym wezwaniem do zapłaty z dnia 11 maja 2015 r. (...) S.A. wezwało K. K. do zapłaty składki w kwocie 545,00 zł z tytułu umowy ubezpieczenia obowiązkowego OC potwierdzonej polisą nr (...) za okres od dnia 15 listopada 2014 r. do dnia 14 listopada 2015 r., będącą automatycznym wznowieniem do polisy nr (...) dla pojazdu M. (...) o nr rejestracyjnym (...) i nr nadwozia (...). Termin wymagalności składki został określony na dzień 14 listopada 2014 r.

(niesporne, nadto przedsądowe wezwanie do zapłaty – k. 16-16v)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową w toku postępowania, których prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu, a nadto ich wiarygodność nie była kwestionowana przez pozwanego, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Pozostałe dokumenty złożone w sprawie nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnoszą do sprawy nowych istotnych okoliczności.

W celu ustalenia stanu faktycznego sprawy Sąd przeprowadził również dowód z zeznań pozwanego. Zeznaniom tym Sąd nie dał wiary w zakresie, który byłby istotny i przydatny dla rozstrzygnięcia sprawy. Zeznania pozwanego

były bowiem sprzeczne w swojej treści, a nadto nie zostały potwierdzone żadnym innym wiarygodnym materiałem dowodowym, co zostanie szerzej omówione w dalszej części uzasadnienia.

Sąd przeprowadził także wnioskowany przez pozwanego dowód z akt sprawy I 1 C 781/16, na podstawie których ustalił, iż sprawa ta dotyczyła tego samego żądania powoda co żądanie dochodzone w niniejszym postępowaniu, które również zostało pierwotnie wniesione do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w ramach elektronicznego postępowania upominawczego (gdzie zostało zarejestrowane pod sygnaturą akt VI Nc-e 134184/16), jednak wobec niewykonania przez powoda zobowiązania do usunięcia braków formalnych pozwu po przekazaniu sprawy do Sądu Rejonowego w Gdyni postępowanie zostało umorzone postanowieniem Sądu z dnia 16 sierpnia 2016 r. na podstawie art. 505³⁷ § 1 k.p.c., co oznacza, że sprawa w ogóle nie podlegała merytorycznemu rozpoznaniu. Wynik sprawy I 1 C 781/16 pozostaje więc bez wpływu na niniejsze postępowanie.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 545,00 zł tytułem zapłaty składki ubezpieczeniowej z tytułu umowy ubezpieczenia OC pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) zawartej na okres od dnia 15 listopada 2014 r. do dnia 14 listopada 2015 r. Powód wskazywał, że przedmiotowa umowa została zawarta na podstawie art. 28 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli z dnia 22 maja 2003 r. i stanowiła kolejną umowę ubezpieczenia wobec umowy zawartej na okres od dnia 15 listopada 2013 r. do dnia 14 listopada 2014 r., która została przez pozwanego w całości opłacona. Pozwany zarzucał, że powód nie przedstawił źródłowej polisy z podpisem pozwanego, a nadto, że nigdy nie otrzymał od powoda dokumentu potwierdzającego zawarcie kolejnej (wznowionej) umowy, z której dochodzi zapłaty w niniejszej sprawie. Pozwany podnosił również, że powód posługuje się własnym oznaczeniem sprawy, nie podając jakiego samochodu ona dotyczy, zaś pozwany posiada u powoda kilka pojazdów i trudno mu je wszystkie rozpoznać. Pozwany wskazał też, że upłynęły 3 lata od wymagalności żądanej przez powoda kwoty. Ponadto pozwany słuchany informacyjnie na rozprawie w dniu 30 listopada 2017 r. twierdził, że zbył w/w samochód w grudniu 2013 r. i informował o tym ubezpieczyciela po raz pierwszy w trakcie sprawy I 1 C 781/16, po czym na tej samej rozprawie pozwany wskazał, że nie powiadomił ubezpieczyciela o zbyciu pojazdu.

Wobec powyższych stanowisk stron wskazać należy, że zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Zgodnie natomiast z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 2060 ze zm.) – w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy ubezpieczenia OC - jeżeli posiadacz pojazdu mechanicznego nie później niż na jeden dzień przed upływem okresu 12 miesięcy, na który umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych została zawarta, nie powiadomi na piśmie zakładu ubezpieczeń o jej wypowiedzeniu, uważa się, że została zawarta następna umowa na kolejne 12 miesięcy. Zgodnie zaś z treścią art. 32 ust. 1 ustawy posiadacz pojazdu mechanicznego, który przeniósł prawo własności tego pojazdu, jest obowiązany do przekazania posiadaczowi, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu, potwierdzenia zawarcia umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz do powiadomienia na piśmie zakładu ubezpieczeń, w terminie 14 dni od dnia przeniesienia prawa własności pojazdu, o fakcie przeniesienia prawa własności tego pojazdu i o danych posiadacza, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu.

Odnosząc treść przywołanych przepisów do zarzutów podniesionych przez pozwanego wskazać należy, że to na pozwanym - zgodnie z wyrażoną w art. 6 k.c. zasadą rozkładu ciężaru dowodu - spoczywał ciężar wykazania, że powiadomił powoda o wypowiedzeniu umowy ubezpieczenia w terminie wskazanym w art. 28 ust. 1 w/w ustawy oraz że powiadomił powoda o zbyciu pojazdu (co jak twierdził nastąpiło około grudnia 2013 r.), bowiem to pozwany z faktów tych wywodził skutki prawne w postaci braku obowiązku zapłaty składki ubezpieczeniowej dochodzonej przez powoda. Pozwany natomiast nie przedstawił żadnego wiarygodnego dowodu potwierdzającego, że powiadomił powoda o wypowiedzeniu umowy ubezpieczenia przed końcem jej obowiązywania, tj. przed dniem 14 listopada 2014 r., w szczególności nie przedstawił żadnego pisma skierowanego do powoda zawierającego oświadczenie o wypowiedzeniu

umowy, jak również żadnego pisma w przedmiocie informacji o zbyciu pojazdu. Co więcej, zeznania pozwanego w tym zakresie były ze sobą sprzeczne i chaotyczne. Pozwany początkowo wskazywał, że poinformował powoda o zbyciu pojazdu w trakcie sprawy prowadzonej pod sygnaturą I 1 C 781/16, a następnie w trakcie tych samych zeznań wskazał, że nie powiadomił ubezpieczyciela o zbyciu pojazdu. Wskazać jeszcze należy, że wobec braku powiadomienia powoda o zbyciu pojazdu wątpliwości Sądu budzi wskazywany przez pozwanego fakt sprzedaży pojazdu około grudnia 2013 r., skoro jak sam zeznał - nie została spisana umowa sprzedaży pojazdu, zaś pojazd jest nadal zarejestrowany na pozwanego.

Skoro więc pozwany nie dopełnił obowiązku wynikającego z art. 28 ust. 1 w/w ustawy i nie powiadomił powoda na piśmie o wypowiedzeniu umowy ubezpieczenia zawartej na okres od dnia 15 listopada 2013 r. do dnia 14 listopada 2014 r., jak również nie dopełnił obowiązku wynikającego z art. 32 ust. 1 w/w ustawy i nie powiadomił powoda o zbyciu pojazdu, to zgodnie z w/w art. 28 ust. 1 między stronami została zawarta następna umowa ubezpieczenia na kolejne 12 miesięcy, tj. na okres od dnia 15 listopada 2014 r. do dnia 14 listopada 2015 r., a pozwany jest zobowiązany do zapłaty składki ubezpieczeniowej za ten okres w kwocie żądanej przez powoda, tj. 545,00 zł, której to wysokości nie kwestionował. Istotna dla rozstrzygnięcia jest okoliczność, że pozwany nie wykazał, aby zawarł umowę sprzedaży samochodu. Powództwo zasługiwało więc w całości na uwzględnienie.

Powyższego obowiązku zapłaty przez pozwanego składki ubezpieczeniowej, a tym samym zasadności roszczenia powoda, nie niweczy podniesiony przez pozwanego zarzut dotyczący nieprzedstawienia przez powoda źródłowej polisy z podpisem pozwanego. Treść tego zarzutu wskazuje bowiem, że pozwany w ogóle kwestionuje fakt zawarcia z powodem umowy ubezpieczenia OC dla pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...), natomiast jak sam zeznał pozwany, zawarł on z powodem umowę ubezpieczenia OC tego pojazdu tuż przed jego zbyciem. Ponadto zwrócić należy uwagę, że pozwany - wbrew swoim zeznaniom - opłacił składkę należną z tytułu polisy nr (...) wystawionej dla przedmiotowego pojazdu za okres ubezpieczenia od dnia 15 listopada 2013 r. do dnia 14 listopada 2014 r. (wpłata kwoty 100,00 zł w dniu 15 kwietnia 2014 r. - k. 19), tj. za okres poprzedzający okres, za który powód dochodzi zapłaty w niniejszej sprawie. Okoliczność ta dodatkowo potwierdza fakt, iż strony zawarły umowę ubezpieczenia OC dla w/w pojazdu, zatem przedstawianie przez powoda źródłowej (pierwszej) polisy, na której widnieje podpis pozwanego, nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Za nieistotny z punktu widzenia oceny zasadności żądania powoda należało uznać również zarzut pozwanego dotyczący posługiwania się przez powoda własnym oznaczeniem sprawy, bez wskazywania, jakiego samochodu dotyczy sprawa, w sytuacji, gdy pozwany posiada kilka pojazdów ubezpieczonych u powoda. Faktem jest, że w piśmie informującym o zawarciu kolejnej umowy ubezpieczenia na okres od dnia 15 listopada 2014 r. do dnia 14 listopada 2015 r. wskazany został tylko numer nowej polisy (103- (...)) i numer polisy poprzedniej (144- (...)), jednak zauważyć należy, że dokonując w dniu 15 kwietnia 2014 r. wpłaty kwoty 100,00 zł tytułem składki ubezpieczeniowej pozwany wskazał w tytule przelewu w/w nr poprzedniej polisy oraz oznaczenie pojazdu (M. (...)), tak więc nie sposób uznać za wiarygodne twierdzeń pozwanego, iż nie był w stanie ustalić, jakiego pojazdu dotyczyła wznowiona polisa.

Na uwagę nie zasługiwał również zarzut pozwanego, iż nigdy nie dostał dokumentu wznowionej polisy, z której powód dochodzi zapłaty. Zarzut ten pozostawał bowiem w sprzeczności z zeznaniami pozwanego. Pozwany zeznał, że praktyka jego działań była taka, że gdy dostawał od powoda dokument wznowionej polisy, to opłacał składkę ubezpieczeniową, o ile był w posiadaniu samochodu, którego dotyczyła polisa, natomiast w przypadku pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) nie opłacił składki, bo nie miał go już na stanie. Wnioskować z tego należy więc, że pozwany jednak otrzymał dokument wznowionej polisy dla w/w pojazdu i nie opłacił składki, bo „nie miał go na stanie”.

Odnosząc się na koniec jeszcze do zarzutu pozwanego sformułowanego jako „upłynęły 3 lata od wymagalności żądanej przez powoda kwoty” wskazać należy, iż Sąd uznał go za zarzut przedawnienia roszczenia. Zarzut ten był jednak chybiony. Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego termin zapłaty kwoty 545,00 zł z tytułu składki ubezpieczeniowej należnej za okres od dnia 15 listopada 2014 r. do dnia 14 listopada 2015 r. przypadał na dzień 14 listopada 2014 r., zaś pozew w niniejszej sprawie został wniesiony do Sądu w ramach elektronicznego postępowania upominawczego w dniu 8 września 2016 r., a więc przed upływem trzyletniego okresu przedawnienia, który to okres

jest właściwy dla roszczenia powoda jako roszczenia związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej (art. 118 k.c.).

Podsumowując powyższe rozważania i uznając powództwo w całości za zasadne Sąd w pkt. I wyroku, na podstawie art. 805 § 1 k.c. w zw. z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 2060 ze zm.) - w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy stanowiącej podstawę żądania pozwu, zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 545,00 zł, zaś na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zasądził również odsetki ustawowe za opóźnienie od w/w kwoty od dnia 15 listopada 2014 r. r. (tj. od dnia następnego po terminie zapłaty składki - zgodnie z żądaniem pozwu) do dnia zapłaty.

O kosztach procesu w pkt. II wyroku Sąd orzekł zaś na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu i na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. w zw. z § 2 pkt. 2 i § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804) zasądził od pozwanego jako strony przegrywającej postępowanie na rzecz powoda kwotę 300,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą składają się: kwota 270,00 zł z tytułu wynagrodzenia radcy prawnego i kwota 30,00 zł z tytułu opłaty sądowej od pozwu.